

Шеста глава КАТО ГРЪМ

Емо бързо изскочи в коридора. Съученичките на Галия се връщаха от кабинета по химия. Неговата позната, както винаги радостно усмихната, вървеше последна и въртеше във въздуха чантата си.

- Емо, не ме изпитаха! – извика тя, като го видя.

- Много хубаво!

- Разбира се, че е хубаво. Аз нищо не знаех.

- Гледай да не те изпитат друг път, когато пак нищо не знаеш.

- Дано не се случи!

- На мен много пъти ми се е случвало. Особено по астрономия.

- Въпрос на късмет.

- Той моят е един...

- А пък аз имам винаги голям късмет. Ох! Чакай да чукна на дърво.

- Аз винаги чукам в главата си, защото тя е по-дървена.

- Да, но аз не мога да се похваля с такава глава.

- Още две години като постоиш в гимназията, ще можеш.

- Не, но от скука мозъкът се вдървява. Ти знаеш ли, че аз много скучая?

- За да не скучаеш, ходи по-често на кино.

- Кога да ходя?

- Вместо да си губиш времето с четене на разни глупости, отиди на кино.

- Ако не си прочета урока, ще ме изпитат и ще ми пишат двойка.

- Ти ще го прочетеш веднъж-два пъти, повече не е нужно. От много четене се затъпява.

- Ще опитам както казваш.

- Опитай. Но следобед да не забравиш за киното.

- Няма. В три и половина пред кино “Свобода”. А знаеш ли кой филм дават?

- Нямам представа.

- Нищо, който и да е.

- Ако не е хубав, няма да го гледаме. Ще отидем в друго кино.

- Ще идем. А ти познаваш ли онова момиче?

- Коѐ?

- Ей онова.

- А! Сашка ли?

- Да. Откъде я познаваш?

- Сестра ѝ е в нашия клас.

- А сестра ѝ добро момиче ли е?

- Разбира се.

- Не се разбира, защото сестра ѝ е много луда.

- А ти не си ли?

- И аз съм, но не чак толкова.

- Е, кажи ми нещо по-подробно за Сашка.

- Ходи с едно момче от единадесети “В”.

- Това и аз го знам.

- Но оня не ми харесва.

- И на мен не ми харесва.

- Той е голям побойник. Бие момичетата от нашия клас. Само Сашка не закача.

- Нали тя ходи с него. Как ще я закача.
- Виж какво. Аз съм приятелка със Сашка и искам да й помогна.

- Как?

- Ти ще отидеш при оня идиот и ще му кажеш да не се занимава с нея.

- Ще стигне до бой.

- Страх ли те е?

- Не. Но трябва да извикам моите хора.

- Хайде!

- Ти ме чакай там.

За пръв път Емо се съгласи на такава велика глупост. Но това беше заради сестрата на Марина! Не, не заради сестра й, а заради самата нея!

- Славчо, ще дойдеш ли с мен?

- Къде?

- Ей там. Ще се бия с един.

- Защо?

- Просто така.

- Идвам. Щом е за делото.

- За делото е!

- Добре.

Емо се приближи до единадесетокласника, който беше прегърнал в един тъмен ъгъл Сашка.

- Ей, пусни я и изчезвай! – извика той.

- Какво искаш? – учуди се момчето.

- Пускай я и изчезвай!

- Защо?

- Няма да ти давам на теб обяснение, я!

- Виж какво! Никой нищо не ти е направил на теб.

Остави ме на мира!

- Я не ми дръж такъв тон! Я не ми дръж такъв тон, че като ти тупна един... Не знам, дали ме разбираш! Пускай я, изчезвай и да не съм те видял повече с нея.

- Ти ли ще ми забраняваш?

- Аз!

- Какъв си ти?

- Господ-бог!

- Я! Не знаех!

- Сега научи. Изчезвай.

- Аз ще се махна, но да не се срещнем някъде насаме.

- Какво щастие ще бъде за мен да ти размажа мазната мутра!

- Не се знае кой на кого!

- Изчезвай! Изчезвай по-бързо!

Приятелят на Сашка напусна злополучния коридор на единадесети “Б” със страшни закани. Емо се обърна и триумфално изглежда всички. Сашка го гледаше с недоумение. Галя сияеше от радост. В същото време се приближи Марина.

- Емо, не трябваше по този начин – каза с укор тя.

- Защо? – учуден я запита Емо и в този момент той би пожелал по-скоро да потъне в дън-земя, отколкото да стои така пред своята любима.